

б) *регуляторна та інтеграційна функція* – створення сприятливих умов для підвищення рівня життя населення в результаті участі країни у світовій економіці

Така політика базується на системі законів і нормативно-правових актів, дотримання яких є обов'язковим для кожного громадянина незалежно від його майнового стану, етнічної чи конфесійної належності тощо, а також від ратифікованих Україною міжнародних норм (конвенцій, хартій, кодексів) [3, с. 100].

Вона спрямована на задоволення потреб населення шляхом підвищення ролі трудового доходу, гарантоване забезпечення прожиткового мінімуму та мінімальної заробітної плати, створення фондів соціальної допомоги та державних страхових фондів, захист населення від зростання цін, упровадження механізмів субвенцій, індексацію заробітної плати [4, с. 30].

Таким чином, соціальна політика відіграє регулюючу та стимулюючу роль в забезпеченні динамічного розвитку національного господарства, і таким чином, створює можливості для ефективного функціонування соціальної системи.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Коструба В. В. Реалізація права людини на соціальний захист у Швеції. Зб. наук. пр. Чернівці : Рута, 2008. Вип. 461: Правознавство. С. 22-26.
2. *The Blackwell Encyclopedia of Social Work* / Ed. by Davies M. Oxford : Blackwell Publishers, 2000. 480 p.
3. Яременко О. О. Соціальна політика: теоретико-методологічні основи дослідження процесів формування та ефективності реалізації : Монографія. Статті. Виступи. Інтерв'ю. К. : Ін-т економіки та прогнозування НАН України; УІСД ім. О. Яременка, 2006. 480 с.
4. Колот А. Міфи соціальної політики, або з чого слід розпочати формування нової моделі. Дзеркало тижня. 2010. 23-29 січ. № 2 (781). С. 23-32.

**Віблій Роман Миколайович, магістрант,
Ляхович Галина Іванівна, д.е.н., професорка,
професорка кафедри управління та адміністрування**

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Як правило, основною метою реформ державного управління є трансформація та модернізація вже застарілої адміністративно-бюрократичної системи. І якщо реформи насправді приведуть до більш ефективного та дієвого уряду, до надання більш якісних послуг та нових програм, і в той же час до посилення політичного контролю, більш прозорого управління та кращого іміджу для політиків хто прагне їх проводити, легко пояснити, чому вони такі популярні і так високо проголошені.

Насправді ж справа йде інакше, оскільки реформи управління можуть зазнати краху і не досягти всіх заявлених цілей. У будь-якому випадку адміністративна реформа є лише одним із шляхів досягнення більшості бажаних результатів для вдосконалення роботи уряду та модернізації державного управління.

Багато авторитетних авторів логічно задаються питанням, чи є проведення реформ політичною модою і, якщо так, то якою мірою. Інші шукають відповіді на такі запитання, як сили, що рухають реформаторів, та які інші важливі фактори, що впливають на цей процес.

Неможливо уникнути питання, чому одні країни докладають більших зусиль і беруть більш активну участь у спробах реорганізації державного сектору, тоді як інші набагато обережніші. Логічно шукати пояснення як подібності, так і різниці щодо змін у різних країнах.

Актуальність розглянутих питань визначається постійними спробами у всьому світі реформувати та модернізувати адміністративну систему у відповідь на виклики динамічно мінливого середовища та зростаючі очікування громадян та бізнесу.

У той же час порівняльні дослідження, безсумнівно, доповнюють і збагачують уявлення про нові форми державного управління, а для країн Центральної та Східної Європи, які перебувають у процесі інституційної трансформації та оновлення, надзвичайно важливим є здійснення таких стратегій, які адаптовані до нових реалій навколишнього середовища та призвели до значних еволюційних змін у бюрократичній адміністративній моделі.

Водночас, якщо загальна спрямованість реформ спрямована на модель нового державного управління, то ідеї реформ, об'єднані під цією назвою, набувають різного змісту та різного застосування в англо-американських та європейських країнах через відмінності в історичний та інституційний розвиток країн, їх сучасна форма правління та тип політико-адміністративної системи [1].

Фактори, які впливають на побудову системи органів публічного управління зображено на рис. 1.

Публічне управління виступає як різновид соціального управління, локалізованого в межах територіальних колективів, що має кілька рівнів інституціоналізації: державний, регіональний і муніципальний. Як якісно нова форма, публічне управління в сучасних умовах характеризується такими сутнісними властивостями як транспарентність, легітимність та демократичність.

Рис. 1. Фактори, які впливають на побудову системи органів публічного управління

Примітка: складена автором за [2].

Таке розуміння публічного управління дозволяє розглядати його як якісно інше явище, аніж класичне державне управління і за змістом, і за етимологією. Це своєрідне народне управління, де бюрократичні процедури застосовуються лише там і тоді, коли процедури безпосередньої участі населення в управлінні застосовувати неможливо. Для публічного управління характерна децентралізація повноважень та безпосередня участь населення у здійсненні управлінських процедур [3-4].

Таким чином, сучасна ідея належного управління базується на розумінні того, що саме управління є ефективним і справедливим, стимулює верховенство закону та гарантує, що економічні, політичні та соціальні пріоритети визначаються консенсусом між державою та громадянськими інституціями, а також що ресурси розподіляються таким чином, щоб враховувати інтереси навіть найбільш вразливих та найбідніших членів суспільства.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Приходченко Л. Забезпечення ефективності системи органів публічної влади: питання формулювання та вимірювання цілей. *Актуальні проблеми державного управління: зб. наук. пр. / ОРІДУ. Одеса : ОРІДУ НАДУ, 2008. Вип. 2 (34). С. 23-32.*
2. Безверхнюк Т. М. *Європейські стандарти врядування на регіональному рівні: монографія. Одеса : ОРІДУ НАДУ, 2008. 328 с.*
3. Костенок І. В. *Місцеве самоврядування як соціальний інститут та елемент громадянського суспільства: теоретичні засади та практичні особливості в*

українських реаліях. Соціальні проблеми та перспективи державного управління соціально-економічним розвитком: [зб. наук. праць / за ред. О. С. Поважного]. Донецьк : ДонДУУ, 2012. С. 127-137.

4. Костенок І. В. Інституціоналізація місцевого самоврядування на цінностях громадянського суспільства як складова демократичного державотворення. Соціальний менеджмент і управління інформаційними процесами : [зб. наук. праць / за ред. О. С. Поважного]. Донецьк : ДонДУУ, 2012. С. 36-43.

Янків Олег Ігорович, магістрант,
Островецький Віктор Михайлович, к.е.н, доцент,
доцент кафедри міжнародної економіки,
маркетингу і менеджменту

ОСНОВНІ ТИПИ ВИЩИХ ОРГАНІВ ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ

Аналіз функціонування органів Вищих органів фінансового контролю дозволяє стверджувати, що існує декілька підходів щодо типологізації Вищих органів фінансового контролю.

В. Мельничук у європейській практиці виділяє чотири типи вищих органів фінансового контролю [3] (Рис. 1).

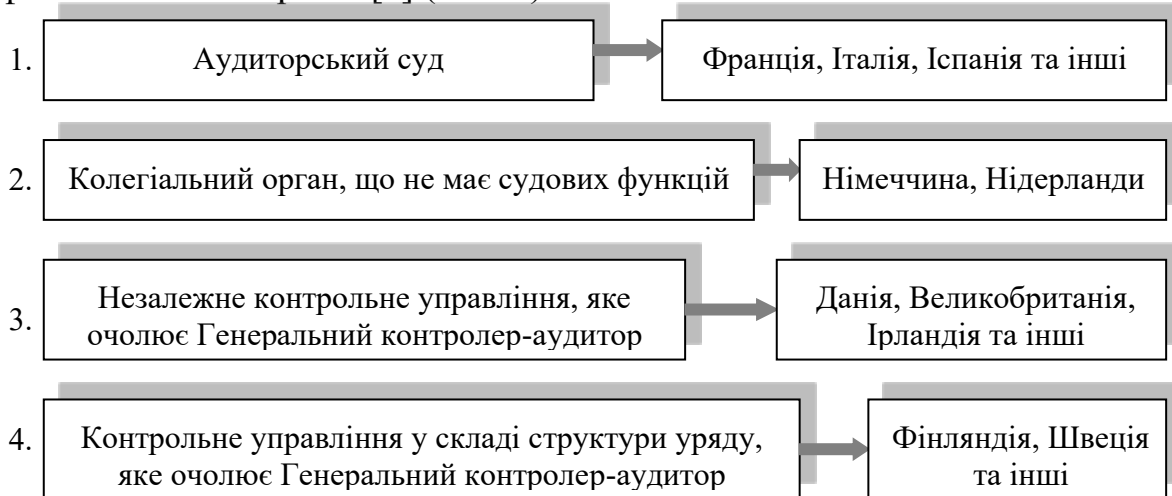

Рис. 1. Основні типи Вищих органів фінансового контролю у країнах Європейського союзу [3]

Перший тип Вищих органів фінансового контролю – Аудиторський суд, характерною ознакою якого є те, що Вищі органи фінансового контролю є складовими судової системи.

До другого типу Вищих органів фінансового контролю у Російській Федерації та в Болгарії відносять – Рахункову палату, у Польщі – Вищу Палату Контролю, у Чеській Республіці – Верховну Контрольну Палату. Однак їх усіх об'єднує одна спільна ознака, яка властива другому типу Вищих органів